

posten, og altsaa har kunnet tage den københavnske Post med til disse Byer. Nu paatænker man i Holbæk at foretage den Forandring, at den kørende Post forlader Holbæk By og kører ud med Posten kort før Københavnstogets Ankomst, hvilket vil bevirke, at Posten, som er med fra København, kan Beboerne i det omhandlede Landdistrikt ikke faa før Dagen efter. Jeg vil altsaa rette det Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister, om han ikke vil undersøge dette Forhold og eventuelt forhindre, at denne Forandring træder i Kraft. Beboerne vilde nemlig betragte det som et absolut Tilbageskridt, hvad det jo ogsaa vil være, og det er efter Anmodning af en Repræsentant for disse Beboere, der netop har været herinde i Dag, at jeg tillader mig at fremsætte denne Opfordring til Trafikministeren.

Kristiansen: En væsentlig Del af denne Finanslovdebate har drejet sig om den herskende og stadig voksende Dyrtid. I Krigens første Aar var det Arbejderne og Folk med faste Indtægter, Dyrtiden i særlig Grad gik ud over. De besiddende, de, der sad med selvstændig Virksomhed, klarede sig nogenlunde og mærkede ikke synderligt til Dyrtiden, fordi deres Indtægter efterhaanden stærkt forøgedes; men efterhaanden som Indtægterne svigter for flere og flere, over Dyrtiden sit Værk i stedse større og større Kredse. Overfor denne Dyrtid, der bliver uoverkommelig for flere og flere, har Partiet Venstre og de Konservative Dyrtidslovens § 1 at henviser til, d. v. s. direkte Pengeunderstøttelse gennem Hjælpekasserne eller Nedsættelse af Priserne paa Fødemidler til ubemidlede. I den første Krigstid kunde dette forslaa. Allerede i Fjor kneb det stærkt, og i Aaret 1918 vil det ikke paa nogen Maade kunne strække til. Den højtærede Finansminister opryste i Mødet i Eftermiddag, at der i Henhold til de to Dyrtidslove var betalt af Statskassen, saa vidt jeg forstod, 6½ Mill. Kr. Det er ikke mere, end der maatte betales i et Aar i Henhold til Dyrtidslovens § 1, altsaa indenfor Begrænsningen af de 15 Kr. pr. Individ. Flere socialdemokratiske Medlemmer har talt om en mere rationel Prisregulering fra Statens Side, og jeg vil for mit Vedkommende være tilbøjelig til at yde disse Betragtninger min Tilslutning. Det glæder mig da ogsaa, at der af den højtærede Indenrigsminister er bebudet et Forslag, som vil være videregaaende i den Henseende, men jeg vil gerne ved denne Lejlighed og fra denne Plads sige, at det er jo ikke for-

nødent at vente paa, at der fra Statens Side bliver gjort yderligere Anstrengelser for at komme Befolkningen i Møde med Hensyn til Dyrtiden, thi Kommunerne kan jo overalt i Landet begynde straks at iværksætte Dyrtidsforanstaltninger, navnlig i Henhold til § 2. Under de foregaaende Aars Dyrtidsforhandlinger har det for Venstre været et væsentligt Moment at lægge den prisregulerende Dyrtidshjælp over paa Kommunerne for derved at begrænse Udgifterne til det mindst mulige, og derved har Venstre sikkert opnaaet, hvad det tilsigtede. Dyrtidsloven er efter min Opfattelse god, men den anvendes for lidt, fordi det i § 2 hedder: Kommunerne kan foretage de og de Foranstaltninger.

✻✻ Jeg vilde her gerne udtale saa kraftigt, som det er mig muligt, at jeg synes, Kommunerne, hvor man ikke allerede har gjort det, straks skulde begynde at iværksætte Foranstaltninger i Henhold til § 2. Hvorfor gør de det ikke? Vi trænger ikke alene til Rationering af Fedtstoffer, som der har været talt overmaade meget om under denne Finanslovdebate, men i lige saa høj, ja maaske i endnu højere Grad til en Prisnedsættelse paa disse Varer. Selv en Pris af 2 Kr. for ½ Kilo Smør er i Virkeligheden uoverkommelig for Smaafolk. For en Familie paa 8 Medlemmer vil det, naar man beregner, at den maa bruge ½ Pund pr. Individ ugentlig, blive 8 Kr. om Ugen. Hvordan skal en Arbejdsmandsfamilie eller selv en Husmands- eller Smaa-handværkerfamilie o. lign. skaffe sig de Penge, her skal til? Og selv om det lykkes at faa Prisen paa Smør, Fedt og Margarine, hvis denne sidstnævnte Vare senere kan fremstilles, længere ned end til 2 Kr., ja saa bliver der Omraader nok endda, hvor Prisregulering vil være fornøden. Der er i Virkeligheden Uro i Befolkningen med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) udtalte forleden, at Venstre havde været med til at bevilge alle disse mange Penge til Dyrtidsforanstaltninger, men, som det ogsaa blev fremhævet af et andet Medlem, det nytter jo ikke, at man bevilger Pengene herinde, naar deres Anvendelse er afhængig af, at man ude i Kommunalbestyrelserne bevilger tilsvarende eller endnu højere Beløb. Sagen er jo den, at det har Kommunalbestyrelserne ikke gjort. Jeg fik for ikke længe siden et Brev fra en Haandværker, en Mand i en selvstændig Stilling, som bad mig om at drage denne Sag frem her i Rigsdagen eller maaske for Prisreguleringskommissionen, hvis det kunde nytte. Ved-